

МОЙРА ФОУЛИ-ДОЙЛ

СЕЗОНЪТ
НА
ЗЛОПОЛУКИТЕ

Превод от английски Анелия Янева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Accident Season*

Copyright © 2015 Moira Fowley-Doyle, 2015
First published as “The Accident Season”
by Random House Children’s Publishers UK,
a division of The Random House Group
The moral rights of the author has been asserted

Превод Анелия Янева
Редактор Ина Михайлова
Коректор Таня Симеонова
Дизайн и илюстрация на корицата Стоян Атанасов

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-1719-5

На семейството ми – най-вече на Клер

*И нека вдигнем чаши за сезона на злополуките,
за реката под нас, в която потъват нашите души,
за раните и тайните, за призраците на тавана,
да пием пак за пътя на водата.*

Когато чух Беа да напява тези гуми, по гръбнака ми сякаш плъзнаха рояци гребни буболечки, готови да го преобразят. Щях да поддам и да се пречупя, да се превърна в някой груг. Слепоочията ни се потяха под карнавалните маски, но ние не ги сваляхме. Те сякаш се бяха сраснали с кожата.

Огънят лумна и взе да стене насред стаята, а сво- довете над вратите зашушукаха. Нямам представа откъде, но знаех, че очите на Сам са затворени, или че едната страна на Алис е напълно неподвижна. Знаех само, че съм всеки един от тях. Аз бях Алис с полуотворена уста, може от вълнение, а може и от страх; аз бях Сам със свити юмруци; аз бях Беа, която се полюляваше пред нас с подгизнала от пот червена рокля; бях самата себе си, Кара, и имах чувството, че всеки момент ще захвърля кожата си. Петите на Беа барабаняха отсечено по дървения под. Тя редеше гуми-

те все по-гръмогласно. Скоро всички се увлякохме от този ритъм, а гърските на дюшемето люлееха тавана отдолу. Виното се плискаше от чашите и капеше по пода като кръв.

И така, както тълпехме с крака около огъня на-сред останките на голямата спалня, пробудихме нещо. Може би нещо вътре в нас; загадъчното нещо, което свързва всички кости на гръбнака или гържи зъбите здраво в устата. Може би нещо помежду ни; нещо във въздуха или в пламъците, които се виеха около нас. А може да е била и самата къща; духовете между стени-те, или пък спомените, затворени във всяко чекмедже, историите в цепнатините между гърските на пода. Щяхме да се разпагнем на парчета, щяха да ни срежат на две, а после пак да се появим цели и невредими; щяхме да се изплъзнем от триона на илюзиониста и да се завъртим на най-високото на въртележката. В къщата на духовете през последните дни от сезона на злополуките никога нямаше да умрем.

I

Елси я има на всички мои снимки. Сигурна съм, защото прегледах една по една и моите, и семейните фотографии от последните седемнайсет години и тя е навсякъде.

Забелязах го едва снощи, докато разчиствах снимките от последните шест месеца в телефона си. Тя е при гардеробчетата в коридора през голямото междучасие. Мярка се по краищата на снимките от училищните екскурзии. Има я във всяка училищна пиеса. Помислих си: *Гледай ти какво съвпадение, Елси е на всичките ми снимки.* После нещо ме накара да прегледам и останалите снимки в компютъра. И тия в дневника си. И в семейните фотоалбуми. Елси я има навсякъде.

Стои с гръб към обектива на рождените дни. Вижда се на семейните празници и на разходките покрай брега. Силуетът ѝ се мярка дори в стъклата на прозорците и в огледалата в увеличения със зуум фон на снимки, правени у дома: тук – лакът, там – глезен, кичур от косата.

Може ли това наистина да е съвпадение? *Чак* пък таква съвпадение?

Елси не ми е приятелка. Всъщност Елси не е ничия приятелка. Тя е просто момичето, което приказва прекалено тихо и се навира прекалено близко в теб, с което като осемгодишна, веднага след смъртта на баща ти, си била нещо като приятелка, но което е останало далеч в миналото, заедно с парцалените кукли, със сервизчетата за чай и другите реликви от детството.

Направих представителна колекция със седемдесет и две снимки от последните няколко години и я качих на телефона, за да я покажа на Беа преди часовете. Искам да я питам дали и според нея става нещо странно, или пък светът е *наистина* толкова малък, че някой да го има на всички снимки на друг човек.

Още не съм показала снимките на Сам. Нямам представа защо.

На по-старите снимки домът ни прилича на кукленска къща: без коли по алеята отпред, с цветни пергенца по прозорците, които им придават формата на пясъчен часовник, и кълбест дим, който изглежда завързан за комина като захарен памук или вълнена къделя. Седемгодишната аз играя с Алис на „пускам, пускам кърна“ на пътя отпред. И ето че в ъгъла на снимката се мярка крак, подгъв на карирана пола, токче на практична кафява обувка, с каквито винаги ходи Елси.

Тези снимки са правени преди едно десетилетие; тази сутрин над комина не се кълби дим като къделя, а завеските с форма на пясъчен часовник в дневната обрамчват картината как майка ми подскача на един крак, опитвайки се да обуе ботуш на другия. Алис, вече излязла навън, потропва нетърпеливо с крака. Тя приближава до прозореца и чука на стъклото, пришпорва майка ни да побърза. Сам се смее откъм коридора,

невидим заради блесналите утринни лъчи, които потапят в сянка всичко оттамък входната врата. Пъхвам юмруци още по-дълбоко в джобовете и поглеждам небето. Горе има само няколко облачета, които просто си висят, огледално мое отражение, както съм се облезнала край колата.

Алис ми е сестра. Година по-голяма от мен и милион години по-мъдра, или поне на нея така ѝ се ще да бъде (може да е права, знам ли. Аз едва ли съм кой знае колко мъдра). Сам е мой бивш доведен брат, което е важна подробност – откакто нашите родители са разведени, той технически вече не ми е брат. Баща му беше женен за мама допреди четири години, когато се изпари като дим. Избяга с някаква биоложка-антрополог и сега изучава гибоните в тропическите гори на остров Борнео. Сам вече седма година живее с нас, така че откъдето и да го погледнеш ми се явява брат, но през повечето време си е просто Сам, изправен в сумрачния коридор, висок и с тъмна коса, която му влиза в очите.

Ясно ми е, че ще мине доста време, докато всички се качат в колата, затова измъквам ръце от джобовете и вадя телефона. Преглеждам снимките за трети път тая сутрин и като в забавните задачи със скрита картинка търся Елси на тях.

Никога не съм си гавала сметка, че Елси изглежда постоянно притеснена. Челото ѝ е набръчкано, устните ѝ са леко свити. Даже когато главата ѝ е обърната, косата на тила също изглежда някак тревожна. А това си е същинско постижение. Чудно как ли изглежда моята коса отзад. Не се случва често да си видя тила; за разлика от Елси, когато ме снимат, аз позирам и се усмихвам.

Когато главата на Алис е в тил (като например сега, докато барабани по прозореца за двайсети път и пришпорва майка ни, която пак е забравила нещо – телефона, чантата, главата си – и хуква нагоре по стълбите да го вземе), косата ѝ изглежда неумолима. Боядисана е два тона по-светлорусо от нейния естествен цвят, с винаги изрядно подгържани корени, идеално пригладена и здраво стегната на кокче с втъкнати в него две игли за коса. Косата на Алис е от типа не-ми-се-пречкай.

Косата на майка ми е с цвят на патладжан. Като шофира, пада върху раменете ѝ на безразборни чупливи кичури, а като клати глава, се люшка около лицето ѝ. Косъмчета от нея поленват по покритите ѝ с гланц устни; тя ги плюе, когато говори. Днес маникюрът ѝ е в същия цвят. По което и да е друго време на годината, шофирайки на път за училище, тя щеше да се пресяга през Алис на предната седалка, да си оправя косата, да си плюнчи върха на пръста, за да разнесе по-добре сенките за очи, или да отпива кафе от термочашата така както други подгърпват от цигарата, но сега приближава края на октомври и Алис снощи падна по стълбите, затова мама се е вкопчила във волана с побелели от стискане кокалчета и с пурпурен маникюр и не откъсва поглед от пътя. Не би ни карала с колата на училище, ако не смяташе, че ходенето пеша е още по-опасно.

– Как ти е главата, миличка? – пита тя Алис. Правя го за трийсет и втори път тая сутрин (и за осемдесет и девети, откакто се върнахме от болницата снощи). Сам грасва още една резка с червена химикалка върху ръката си. Всеки път, когато майка ми я попита това, устата на Алис се свива още повече.

Сам се накланя към мен.

– Залагам десетачка, че Алис ще започне да крещи още преди да са станали сто – прошепва в ухото ми.

Протягам ръка да скрепим облога. Хватката му е здрава и топла. Отправям мислена молба Алис да устиска, докато стигнем училището.

– Нали всички си взехте ръкавици? – обажда се мама. – Сам, ще ти дам извинителна бележка за часа по химия. Нали не ви е студено? Изпихте ли си витамините тази сутрин?

– Разбира се, Мелани – отговаря Сам. После се обръща към мен, ухилен до уши. Алис няма как да удържи на такава масирана атака. Мама си позволява да ѝ хвърли само бегъл поглед, преди отново да прикове очи в пътя. Алис внимателно пристяга копринения шал, за да скрие бинтованата си глава. Сложила си е опушени сенки за очи, което донякъде смекчава зловещата синина на слепоочието. Прилича на гадателка от приказките, облечена в училищна униформа.

Стигаме светофара на кръстовището преди училище. Косата на мама се усуква около врата – тя трескаво върти глава, опитвайки да обхване с поглед всички посоки, преди да пресечем. Минаваме със скоростта на охлюв. Останалите шофьори надуват клаксоните.

Когато най-после стигаме училищния паркинг, майка ми разкършва пръсти и подава ръка на всеки от нас. После сваля слънчевите очила и ни раздава пакетите с обяда.

– Много ще внимавате, нали? – Тя развълнувано стиска рамото на Алис. – Как ти е главата, милчка?

Устните на Алис сякаш изчезват. Тя надава безмълвен крясък и без да погледне майка ни, изскача от ко-

лата, втурвайки се към училището. Аз тръшкам гръб в седалката.

– Печеля, сестричке – изкусква се Сам.

С неохота му подавам десетачката, докато слизаме от колата. Махаме на мама за довиждане и тя предпазливо потегля.

– Не съм ти сестра – напомням му.

Той обгръща раменете ми с ръка.

– Както кажеш, *petite soeur* – отвръща.

Въздъхвам и клатя глава.

– Много добре знам, че това означава „сестра“, Сам. В един и същи клас сме по френски.

Сам поема към гардеробчето си да вземе учебниците за първия час, а аз тръгвам да търся най-добрата си приятелка.

Беа седи в гъното на библиотеката, нейните карти таро са разстлани на тясната маса отпред. По традиция всяка сутрин си гледа на карти, за да разбере какво я чака през деня. Беа никак не обича изненадите. И едва ли би я изненадало, че малка група третокурсници на няколко маси от нея се кикотят и шушукат зад гърба ѝ; затова не ѝ казвам за тях. Освен това съм почти убедена, че Беа е способна да изпепели с поглед всеки, който гръзне да покаже неуважение към нея.

Свалям един от двата чифта ръкавици от сгорещените си ръце (още не е за шапки и ръкавици, но мама не би допуснала да прекрачим прага без тях) и си придърпвам стол, за да седна на масата срещу Беа. Опирам брадичка върху облегалката.

– Елси я има на всички мои снимки – казвам.

Двете с Беа автоматично поглеждаме към прозореца в отсрещния край на библиотеката. Обикновено по

това време сутрин Елси вече е отворила своята будка за тайни. Зайците винаги пристигат първи при нея, още преди звънецът за проверка да е ударил, още преди пазачът да е отключил помещението с гардеробчетата и библиотекарката да се е показала от кабинета си, за да ни каже да влизаме в час. Идват един по един, напечатват своята тайна на гревната пишеща машина на Елси и се изнизват тихомълком от библиотеката с наведени глави, уж превити под тежестта на чантите. А кутията на Елси лека-полека започва да прелива от тайни, които не могат да бъдат изречени гласно. Тази сутрин обаче Елси я няма. Нищо чудно да се е успала.

Беа се обръща към мен.

– Какво искаш да кажеш?

Вадя телефона и показвам. Обръщам ù внимание на косата с миши цвят, на практичните обувки и тревожните бръчки по челото на Елси на всички снимки.

Беа дълго ги оглежда. Най-накрая вдига очи. Веждите ù са сключени, устните образуват тънка линия.

– Кара, това е... – Тя леко поклаща глава.

– Малко по-откачено от обикновено, нали? – Опирам чело с върховете на пръстите и затварям очи.

Беа гледа на карти таро и пали свещи за духовете на умрелите. Твърди, че навсякъде около нас има магия, и се смее, когато съучениците ни ù викат вещица. Това тук обаче е нещо съвсем различно.

Беа отново преглежда снимките, прехвърля ги една по една, спира, докосва екрана на телефона и се визира отблизо.

– Според теб това нещо реално ли е? – питам иззад събраните си глани. – Или ме мислиш за луда? Само, моля те, не казвай и гвете.

Беа нищо не казва. Вместо това събира със замах картите и бавно започва да ги реди една по една върху тясната маса между нас. Изучава ги, след това поглежда първо мен, после пак тях. Когато най-накрая приключва, изражението ѝ е такова, каквото отгавна не съм го виждала.

Беа оглежда вълнената ми шапка и втория чифт ръкавици, които още не съм свалила, дебелите чорапи, които съм намъкнала, и клина, който нося под униформената пола, лейкопласта на пръста и ластичната превръзка около китката, долавя смесената миризма на ехинацея* и безпокойство, която се стели около мен като някакъв странен скръбен облак.

Беа въздъхва и кимва; тя е наясно.

Дошъл е сезонът на злополуките, който всяка година идва по едно и също време. Счупени кости, разграна кожа, разцъфнали синини. Преди години мама се опита да ни държи под ключ, опакова всички остри ръбове в къщата с гунапен и марля, навлече ни с по няколко ката анцузи и ръкавици, забрани всякакви режещи предмети и открити пламъци. Всички се събрахме на бивак в дневната и живяхме така осем дни, докато накрая внимателно подбраната храна за въщици – доставена до самия ни праг и допусната от майка ми само от немайкъде, защото тя така и не можа да измисли как да готви, без да пали газовата печка – ни докара хранително натравяне, което ни прати в болница за двайсет и четири часа. Сега всяка есен се запасяваме с превръзки и обезболяващи, барикадираме се и се готвим за неприятности. Не излизаме от къщи без най-малко три ката предпазни дрехи. Защото ни е

* Многогодишно растение с подобни на маргаритка съцветия и лечебни свойства – Бел. прев.

страх от сезона на злополуките. Страх ни е от това колко лесно злополуките се превръщат в трагедии. Вече доста сме се напатели.

– Снощи Алис падна по стълбите – казвам на Беа. – От горе чак до долу. И си пукна главата в парапета. Каза, че звукът бил като изстрел от някой филм, само че по-глух.

– Божичко.

– Вкъщи по това време нямаше никоой. В болницата казаха, че е получила мозъчно сътресение и трябва на всяка цена да я държим будна, непрекъснато да я караме да се движи.

Очите на Беа стават огромни.

– Тя добре ли е?

– Сега е наред. Мама днес не искаше да ни пуска на училище, но Алис настоя. – Свалям шапката и си разтривам скалпа, после опитвам някак да си пригладя косата. Аз не се боядисвам като Алис (и за разлика от нея не съм руса), пък и прическата ми е прекалено къса, за да я изправам с преса, затова моята непрекъснато растяща и подстригана по момчешки, като на горски гном, коса щръква на пухкави кестеняви кичури всеки път, щом сложа шапка.

Беа покрива с длани ръцете ми. Дясното ѝ кутре се провира през плетката на шапката, която държа.

– Защо не ми се обади? – пита. После, сякаш за да отговори на собствения си въпрос, връща поглед към картите. Прокашля се колебливо, преди да заговори. И накрая го казва. – Според мен... този път ще е зле, Кара.

Опитва да срещне погледа ми, но аз съм забила очи в картите. Трябва ми минута, за да събера кураж, преди да попитам.

– Колко злое?

Бея внимателно докосва ръката ми през ръкавицата. После отговаря тихо.

– Ще е един от най-лошите.

Обръща една от картите към мен. На нея има пронизано от мечове легло. Тръпки ме побиват. Коляното ми среща крака на масата и ме прорязва остра болка. Поглеждам наголу и виждам, че клинът и чорапът са раздрани от огромен гвоздей, щръкнал от дървото. По ръбовете на отвора се образуват капки кръв. Усещам как очите ми се насълзават.

Беа става и ме презръща. Ухае на смесица от цигарен дим и тамян.

– Всичко ще бъде наред – прошепва ми в ухото. – Ще се погрижа нищо да не ти се случи. Обещавам. По силите ни е да променим това. И съвсем не мисля, че полудяваш. Ние двете ще си поприказваме с Елси. Тя май днес не е на училище, но утре ще говорим с нея. Нещата ще се подредят.

Потискам пристъпа на паника, който се надига в гърлото ми. Вадя от училищната чанта пакет хартиени кърпички с пиратски мотиви. Попивам кръвта от клина, като се старая да движа китката колкото може по-малко. Не ми се ще да напомням на Беа, че на мен вече ми се е случило нещо, пък дори да е само разпорена от гвоздей кожа и изкълчена китка – китката изкълчих, когато снощи слизах от колата. Обикновено е така: все нещо изниква, какви ли неща не се случват, но винаги става от зло към по-зло. Поглеждам през рамо към ъгъла в библиотеката, където Елси обикновено разполага своята бугка за тайни. Празната маса изглежда като изваден зъб.

2

Целият предиобег внимавам много: на стълбището се движа плътно до парапета, гледам къде стъпвам, избягвам ъглите и острите ръбове. В голямото междучасие Алис тръгва заедно с мен, Беа и Сам; четиримата минаваме покрай футболното игрище и стигаме чак железопътната линия зад училището. Хубаво ни е да идваме тук и да пушим (учителите рядко се мяркат насам, а ако сме близо до релсите, не се виждаме от прозорците на училището); Алис обаче – тя е година по-голяма от нас тримата – обикновено обядва с приятели в столовата.

– Повече не издържам, само ме разпитват – казва Алис, когато питам как така е дошла с нас. – И ме зяпат.

Отмествам поглед от насиненото ѝ лице. Двамата със Сам обичаме да си измисляме заплетени и абсурдни истории като обяснение за нашите травми по това време на годината. Никой не ни вярва, разбира се: учителите отегчено предупреждават да престанем да преувеличаваме, а някои съученици мърморят под нос, че сме пълни откачалки, но поне никой не задава из-

лишни въпроси.

Алис обаче предпочита да си мълчи за злополуките. Даже и пред приятелите. Нея я боли много повече от нас двамата със Сам, когато в училище шушукат зад гърба ни. Всъщност Алис я боли от много неща.

– Пък може и аз да запая – продължава тя след кратък размисъл.

Беа не обелва и гума, че Алис не пуши. Нито пита за синините и бинтовата превръзка, която се подава изпод копринения шал. Вместо това сяда на ръба на канавката край релсите и вади своето укулеле* и пакет цигари. Всмуква бавно, задържа гума и подава цигарата на Алис. После издишва, подгрънквайки на струните на своето укулеле, а лицето ѝ се обвива в дим. Като се добави и ореолът от боядисана в яркочервено къдрава коса, изглежда така, все едно е обхваната от пламъци. Край нея русата и бледа Алис прилича на Белоснежка край Червенорозка**. Макар че Алис никога не би се оприличила на героиня от вълшебна приказка.

Беа обича да повтаря, че Алис е нещо като наша огледална версия: по-скоро стъпила здраво на земята, отколкото витаеща из небесата. Винаги съм смятала, че името Алис би подходило повече на Беа, но не ние избираме имената си. Беа е кръстена на Шекспирова героиня, а Алис – на героиня от детска книжка. Вече няма как да се разменят. Сам пък няма представа защо майка му е избрала точно това име – починала е веднага след раждането му. Колкото до мен, мама постоянно се кълне, че пълното ми име е Карамел. На моменти даже си мисля, че изобщо не се шегува.

* Хавайски струнен музикален инструмент, подобен на китарата, но с четири струни – Бел. прев.

** Персонажи от едноименна приказка на Братя Грим. – Бел. прев.

Алис връща цигарата на Беа, тя смуква два пъти. От червилото ѝ по филтъра остават яркочервени следи.

– Някои казват, че споделената цигара е като целувка – казва Беа и ми подава фасата. Ухилвам се и го пъхам в устата си.

– Кои по-точно? – пита Алис. За разлика от нас, Алис затрупва Беа с въпроси. Може би защото животът ѝ в сравнение с нашия е вкоренен много по-зряво в реалността, или поне на нея така ѝ изнася да си мисли. Тя не вярва (а и на нас го повтаря, при това с висок глас и госта често) нито в сезона на злополуките, нито на картите таро. Понякога обаче се чудя дали казва истината. Алис не зачита молбите на мама да си слага по няколко ката предпазни грехи, но според мен го прави само защото не иска съучениците ни да я зяпат.

– Различни хора. – Беа е свикнала със скептицизма на Алис. Понякога се чудя дали не твърди къде-къде по-скандални неща и от това само заради удоволствието да я предизвиква. – Това е дълбоко интимен жест – да докоснеш с устни нещо, до което друг е допрял устни само миг преди това, да вдишаш същия въздух.

Сам посяга и взима цигарата от мен. Пръстите му бегло докосват моите.

– Това не е просто въздух. – Алис изскубва снопче трева. Едната ѝ вежда е повдигната уж негодобрително, но тя се усмихва. – Това са тютюн и катран.

– Чудо голямо! – отвръща Беа. – Нали така или иначе ги вдишваш.

Вадя книгата си от чантата и се заглеждам в железопътните релси. Денят е още светъл, но вече гас-

не, сякаш се е уморил да задържа слънцето, птичите песни и зеления аромат на полето току до града. Също както моя необикновено топъл октомври най-накрая се умори да се преструва на лято и само чака да започнат гъждовете и ветровете, за да си дойде всичко на мястото.

Сам се обляга на мен и двамата залявяваме крака над релсите. Моите са провесени над желязото и бурените: тежки червени кожени кубинки „Док Мартин“ върху дебели чорапи на малки стъпала, които прекалено лесно могат да се потрошат. Опитвам да се съсредоточа върху изданието на *Брулени хълмове* с подгънати тъгълчета, но все си представям внезапно връхлитащ влак, който троши крехките ни крайници. Насилвам се да си внуша, че не вярвам в сезона на злополуките – как в един конкретен месец всяка година семейството ни внезапно и необяснимо се превръща в жертва на какви ли не злополуки. Опитвам се да се престоря, че не помня злополуките от миналото – страшните, големите, трагичните.

Неволно поглеждам Алис. Картите на Беа предсказаха, че този сезон ще е един от най-лошите. А когато се случи най-лошото, умират хора.

Сърцето ми се качва в гърлото и започва да тупка там, вместо в гърдите. Има прекалено много неща, за които се опитвам да не си спомням, и понякога няма никаква полза да се преструвам. Подвивам крака под себе си и придърпвам Сам и Алис по-навътре от ръба на канавката, по-далече от релсите. Те не питат защо, просто сядат до мен по турски наред мръсната трева, а после идва и Беа, като тихо подръпква на своето укулеле.

Връщам книгата обратно в чантата и четиримата

вадим пакетите с обяда и картонените чаши с чай, които сме взели от столовата. Чаят е вече изстинал, но така поне няма да се изгорим.

Сам отпива от неговия и прави гримаса.

– Доста е хладничък – казва. – Но пък е вкусен. – Поглежда към Алис с дяволита усмивка. – Е, как ти е главата, миличка? – пита, имитирайки госта сносно гласа на майка ми.

– Уф, я стига. – Алис отмята глава и подбелва очи. – Крайно време е тя да разбере, че понякога *добре съм* наистина означава *добре съм*.

Гледам как Алис нагробява сандвича си на ситни парчета и ги дъвче бавно, а цигарената угарка, от която току-що си е гръпнала, тлее в краката ѝ. Не съм сигурна, че хващам вяра на нейното *добре съм* повече от мама.

– Просто е загрижена за теб – обажда се Беа.

Алис изтръсква трохите на сандвича от скута си.

– Родителите на моите приятели са загрижени гали те ще изберат добър колеж и гали няма да се натряскам, когато излизат вечер – казва. – А мама се притеснява, че съм само с един чифт ръкавици. Това не е загриженост, а чиста патология.

– Така е, права си – подкрепя я Сам с престорена искреност. – То не е като да имаш сериозна травма на главата, да си прекарала цяла нощ в болница или друго от моя рог.

Алис понечва да го скастри, но преди да проговори аз бързо скачам на крака и сменям темата.

– Приятелите ти къде решиха да кандигатстват? – питам.

Алис е от хората, които имат цял куп мимолетни познанства. Обикновено се мъкне с най-модната

компания в училище, без да е особено близка с някой от тях. На обяд са неразделни, постоянно я канят по купони, но след часовете тя повечето време е с гаджето си Нук, който е по-популярен от всички тях, взети заедно.

Нук е музикант и пръстите му правят чудеса със струните. Има глас на огнено божество. Талантът му струи като уханье, което момичетата надушват от километри. Допускам, че щом твоего гадже в три сутринта ти посвещава епични балади и след всеки концерт те изкарва на сцената, нямаш нужда от повече близки приятели.

Аз, от друга страна, имам малко, но пък много доверени приятели. Беа и Сам. Признавам, наистина е госта малка група.

Алис пъха малко късче от сандвича в устата си.

– Ким иска да стане медицинска сестра – казва. – А Нишф е писала на първо място бизнес и френски. Така че ако не вляза Информатика в Тринити колидж, ще сме двете с нея в Дъблинския университет. Той обаче е на четвърто място в моя списък.

Накрая ще се окаже, че от семейството единствено Алис не се е посветила на изкуство или литература, но според мен точно в това е чарът ѝ.

– Убедена съм, че ще те приемат там, където си посочила на първо място – казвам.

– Стига преди това да не пукна от преумора – отвръща тя. – Известно ли ти е, че г-н Мъри ни кара да учим извънредно по два часа всяка вечер? Без да броя домашните, разбира се.

– Все пак е октомври – обажда се Сам. – Нищо чудно, че си толкова кисела.

Алис протяга ръка и го перва по рамото.

Мойра Фовли-Дойл е наполовина францужойка, наполовина ирландка и живее в Дъблин заедно със съпруга си, двете им гъщерички и старата котка. Френската половина на Мойра обича червено вино и мрачни книги, където всички умират. Ирландската ѝ половина обича щастливия край. „Сезонът на злополуките“ е нейната първа книга.

@moirawithatrema

<http://ecritureacreature.tumblr.com>